

[Justitsministeren.]

skyldig i, ville sætte fængsel som mindstestraf, af faderen eller moderen hjemses på samme måde. Det kan man drøfte, men jeg synes, at hvis barnet har begået en grov dyremishandling med rette vedkommendes viden, uden at man har forsøgt at hindre det, er det dog et spørgsmål, om man ikke vil finde, at en alvorlig straf er på sin plads.

Spørgsmålet om anvendelse af vildtsakse og om forbud mod at drive jagt på større vildt med haglbøsser har også været nævnt. Disse to ting har imidlertid ikke deres plads i denne lov, men i jagtloven. Jagtloven indeholder i forvejen bestemmelser om brug af sakse og om jagtens udøvelse og kunne også naturligt træffe bestemmelse om brug af haglbøsser. Jeg har min opmærksomhed henvendt på det, og jeg har optaget forhandling med landbrugsministeriet om det hensigtsmæssige i at benytte anledningen til samtidig at røre ved jagtloven.

Man har spurgt, om det var rimeligt, at politiet er foreslået skudt ind på den måde som angivet i § 15, stk. 1. Jeg indrømmer, at det kan man drøfte. Jeg har nu ikke læst § 15 således, at den skulle tage sigte på, hvad der kan hænde under en brandkatastrofe. Der står i § 15:

„Det påhviler enhver dyrlæge, som tilses et tilskadekommet eller sygt dyr, om hvilket han mener, at det ikke kan helbredes, og at det vil medføre unødigt lidelse at lade det leve, straks at foranledige det dræbt, såfremt ejeren erklærer sig enig heri, og hvis dyret er forsikret, forsikringsselskabets samtykke foreligger.“

Det læser jeg således, at man normalt forudsætter, at dyrets ejer vil være enig i, at dyret skal dræbes hurtigst muligt, når forholdet er således, som det er skildret, og så opstår der ikke noget problem. Hvis man på den anden side skal gøre et indgreb imod ejerens bestemte vilje, er det dog et spørgsmål, om man så ikke skal have den offentlige myndighed med, i dette tilfælde politiet? Men også dette hører til de ting, der aldrig skal komme til at skille os, hvis vi kommer til et andet resultat ved drøftelserne i udvalget.

Endelig vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Krarup, der berørte spørgsmålet om reglerne for vivisektion, at vi har ikke blot en lov om vivisektion, men den indeholder også strenge bestemmelser. Det er ikke sådan, at enhver, der har lyst til at foretage videnskabelige eksperimenter,

uden videre kan foretage dem på dyr. Det kræver en autorisation, og jeg tror, den er så streng, at den ikke alene gives til bestemte personer, men også til foretagelse på bestemte steder; og over de vivisektionshandlinger, der foretages, skal der føres en bog, som hvert år skal forelægges en autoritet — jeg husker ikke, om det er retslægerrådet, men der er i hvert fald et stærkt og alvorligt tilsyn.

Jeg tror ikke, jeg behøver nu i dag at gå nærmere i enkeltheder. Jeg tror, jeg kan nøjes med at tilsige også min medvirken til, at vi kan blive enige, så at vi får et forslag, der er så godt som muligt. Det fremgår af bemærkningerne, at inden lovforslaget blev formuleret, som det foreligger her, har man søgt råd og vejledning hos alle kompetente kredse. At der derved skulle kunne blive enighed om alt, ville man vel ikke vente. Det er der ikke blevet, og det bliver der vel heller ikke, men jeg vil slutte med at udtale håbet om, at det ikke skal gå sådan, at den almindelige velvilje, som lovforslaget i princippet møder, bliver til hinder for, at vi får så mange som muligt af de gode enkeltheder gennemført.

Elmquist: Jeg skal kun gøre nogle ganske korte bemærkninger i anledning af diskussionen om § 20. Jeg kan til nød gå med til, at den pågældende, der har tilsynspligten, straffes med en lignende straf som den, der er fastsat for handlingen; hvis den pågældende, som den højtærede justitsminister sagde, ligefrem har stået og overværet mishandlingen, eller den er begået direkte med hans viden, men jeg er meget betænkelig ved at gå så vidt i de tilfælde, hvor man kun kan sige, der foreligger grov uagtsomhed fra hans side med hensyn til at være uvidende om forholdet. Dette at straffe en mand med fængsel op til 2 år — jeg er ellers tilhænger af de hårde straffe — for en dyremishandling, som en af hans karle eller hans børn under 15 år har begået, fordi man ikke har vist tilstrækkelig agtpågivenhed med at passe på barnet, synes jeg er at gå for vidt. Der synes jeg i hvert tilfælde, man bør nøjes med en bøde. Men som den højtærede minister sagde, det er noget, vi kan drøfte som de andre enkeltheder.

Jeg deler ganske justitsministerens varme ønske, som også blev delt af de øvrige ordførere om, at vi får gennemført et lovforslag, som med hensyn til værn af dyr placerer os på et stade, som samfundet kan være bekendt.